

[Halftan Hendriksen.]

Hvad vil det så sige, at jeg ikke „fastholdt“ det? Hvorledes kunne jeg „fastholde“ det? Hvad kunne jeg gøre andet og mere i denne forbindelse, end jeg gjorde?

Jeg fortsætter med citaterne:

„Hasle udtalte, at det efter hans opfattelse var foruroligende, at den tyske gesandt intet vidste og intet havde at meddele den danske regering, men blot var bevæget.“

Jeg citerer videre:

„Hendriksen spurgte, om den kommanderende general og viceadmiralen havde sanktioneret, at der intet skete udover alarmberedskabet. *Statsministeren* og *udenrigsministeren*: Ja.“

Jeg citerer derefter atter, hvad forsvarsministeren udtalte i forbindelse med hele denne sag:

„Vi må være tilbageholdende med de foranstaltninger, vi foretager, og dette er drøftet med den kommanderende general og viceadmiralen endnu i eftermiddag. Vi er enige om, at der ikke bør gøres mere. Dog har generalkommandoen i aften ønsket at foretage visse forskydninger, men af politiske grunde er dette ikke sket, fordi det er for farligt. Der har ikke fra forsvarsmagtens øverste ledelse været fremsat noget egentligt forslag om indkaldelse af sikringsstyrken eller om andre foranstaltninger.“

Jeg citerer videre, hvad Hasle sagde:

„Har man ikke været i forbindelse med gesandtskabet i Berlin i dag? Vil man sætte sig til modværge, hvis tyskerne angriber i nat? *Udenrigsministeren*: Det er det, den tyske gesandt advarer imod. *Hendriksen*: Altså venter den tyske gesandt et angreb fra tysk side. *Udenrigsministeren*: Nej, men hvis det alligevel meget imod forventning skulle ske. *Hasle*: Har man da givet ordre til ikke at yde modstand? *Forsvarsministeren*: Nej, ingenlunde. Tropperne skal sætte sig til modværge, hvis neutraliteten krænkes. Direktivet går ud på, at vi skal forsvare os, men, hvis neutralitetskrænkelser foreligger, samtidig med at forsvaret sættes ind, uopholdeligt underrette forsvarsministeren og forsvarsmagtens øverste, for at der derefter kan træffes standpunkt. Tropperne har ordre til at

opholde sig 1 kilometer fra grænsen for at undgå grænseepisoder. Også flåden har ordre til at forsvare sig. *Udenrigsministeren*: Den tyske gesandt ville anse det for højest uheldigt, hvis man gjorde modstand. *Hasle*: Ja, det tror jeg. *Hendriksen*: Det er da nødvendigt. *Hartvig Frisch*: Vor optræden overfor Tyskland vil være afgørende med hensyn til den øvrige verdens syn på os. Vi kan let komme til at stå som faktiske deltagere på tysk side. *Hendriksen*: Komme i krig på tysk side må dog være ganske udelukket. *Udenrigsministeren*: Ja, men det er også udelukket at komme i krig på den anden side.“

Og så står der i mit referat følgende:

„Man gik derefter over til at diskutere spørgsmålet om optagelse af statslån, der ikke her behøver at refereres.“

Men statslån drøftede man også den pågældende aften.

Jeg slutter referatet således:

„*Statsministeren* sluttede forhandlingerne, der varede ca. 1½ time, med at foreslå at udsende gennem Ritzau en meddelelse om mødet. *Statsministeren* foreslog, at der i meddelelsen skulle stå bl. a.: „Der er intet foruroligende“. Herimod protesterede man fra forskellig side, bl. a. fra *Hasles*, og på forslag af *Hendriksen* enedes man om blot at udsende en meddelelse om, at der var afholdt et møde, og at et nyt møde ville finde sted den følgende dag.“

Mødet den følgende dag blev jo af en helt anden karakter.

Jeg har nu overfor ærede medlemmer oprisket forhandlinger og udtalelser på mødet den 8. april 1940. Det, jeg her har refereret, stiller begivenhederne denne dag i den rette belysning, og jeg er glad for, at jeg har fået lejlighed til at fremføre disse udtalelser.

Poul Møller: Det ærede medlem hr. Alsing Andersen og det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg) har meget stærkt bebrejdet det ærede medlem hr. Tesdorpf og mig, at vi har trukket det ærede medlem hr. Alsing Andersens navn ind i denne debat; man beskylder os for at være unfair, inkonsekvente, bagkloge og farisæiske, og det er blevet sagt, at vi spekulerer